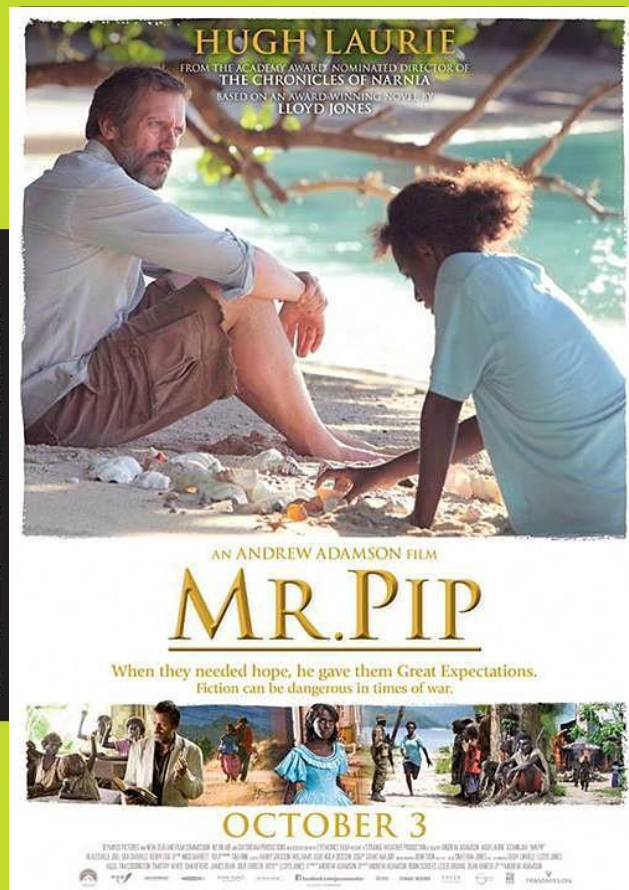
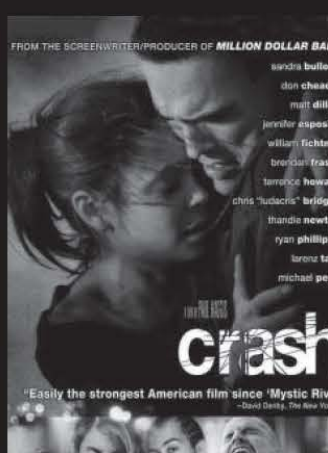
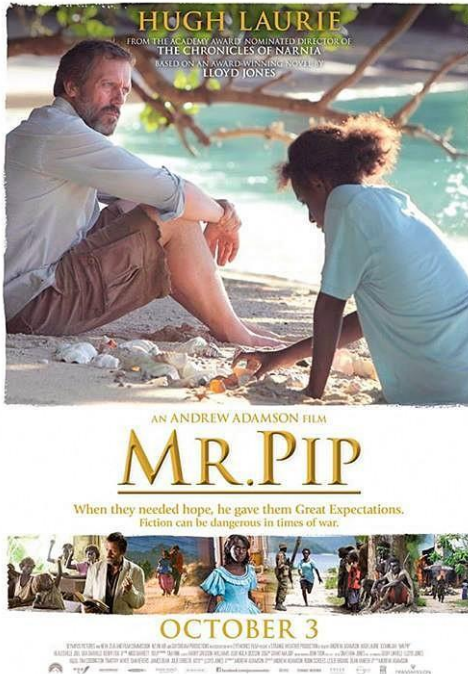

GUIA AUDIOVISUALS

Fitxa tècnica

Nom pel·lícula: Mr. Pip

Durada: 111 minuts

Direcció: Andrew Adamson

Guió: Andrew Adamson

Producció: Andrew Adamson, Robin Scholes, Leslie Urdang, Dean Vanech

Any: 2012

País: Nova Zelanda

Música: Tim Finn i Harry Gregson-Williams

Edat recomanada: a partir de 12 anys

Sinopsi

Cap a 1991, durant els primers compassos de la guerra civil que va assolir la remota illa de Bougainville (Papua Nova Guinea), el senyor Watts, un excèntric home blanc, decideix reobrir les portes de l'escola i exercir de mestre. El seu mètode és combinar la lectura en veu alta de capítols de *Grans esperances*, la seva novel·la preferida de Charles Dickens, amb la intervenció de la gent del poble que vulguin compartir consells pràctics sobre com sobreviure en el seu entorn, un entorn que veu perillar la seva supervivència a causa de la imminent guerra.

Tràiler: https://www.youtube.com/watch?v=tRn3gr8Pt_o

Altres pel·lícules del director:

- 2017: Inherit the Earth
- 2012: Circo del sol: Mundos lejanos
- 2008: Las crónicas de Narnia: El príncipe Caspian
- 2005: Las crónicas de Narnia: El león, la bruja y el armario
- 2004: Shrek 2
- 2001: Shrek i Shrek en el baile con karaoke en la ciénaga

Objectius del treball

- Parlar de la importància de la imaginació per afrontar les pors i les esperances
- Introduir el tema de la guerra
- Parlar de les relacions de poder i abús
- Introduir la literatura a través del Sr. PIP

Activitats proposades

Guia pel Professorat

Activitat pre-visionat

Les activitats estan pensades per a joves a partir de 12 anys, així com la pel·lícula.

Mr. Pip és una novel·la de l'escriptor Lloyd Jones molt coneguda en el món anglosaxó. En català ha estat editada per l'editorial La Magrana (ISBN: 9788498672626). Finalista del prestigiós Premi Booker del 2007, *El senyor Pip* és una faula sobre el poder de transformació de la literatura i un homenatge a Charles Dickens.

Introducció a l'argument de la pel·lícula:

La història es desenvolupa durant l'any 1991 i els següents, en el marc de la guerra civil que va assolir Papua Nova Guinea. El personatge principal és una nena, Matilda, que viu a la petita illa de Bougainville, enmig de l'Oceà Pacífic (un territori que pertany a Papua Nova Guinea). La vida a la illa és senzilla i sense massa complicacions. Té mines de coure que són explotades per multinacionals i en les que treballen molts nadius en l'extracció del mineral.

La guerra civil es va originar, precisament, perquè els rebels van declarar la guerra a la companyia que explotava la mina i això va fer que intervingués l'exèrcit de Papua Nova Guinea, els "pells vermelles". Aquest fet instaura un temps d'inseguretat i por que en un lloc com aquest resulta antinatural.

Tots els homes blancs de la illa l'abandonen quan es produeixen les primeres escaramusses. Tots menys el senyor Watts, una persona singular, ja d'edat avançada, que viu a la illa des de fa anys en companyia de la seva esposa. En abandonar els altres les tasques que tenien encomanades, decideix que ha de ser ell qui instrueixi als nens/es i es posa a fer de professor.

El senyor Watts és un professor atípic. En la seva primera classe confessa davant els seus alumnes que ell no ho sap tot i que possiblement no pugui respondre a la totalitat de les preguntes que li facin. Després fa entrar en escena al seu autor literari favorit, Charles Dickens, a qui anomena “senyor Dickens” (fent que sembli proper malgrat estar separat en el temps per més d'un segle). A través de la novel·la, *Grans esperances*, la predilecta del senyor Watts, introdueix a la seva classe el personatge principal de l'obra, el senyor Pip, que esdevindrà “un company més” dels alumnes de l'escola de l'illa.

A causa de la situació política, l'illa ha restat incomunicada. I a més, els homes més joves s'han unit a la guerrilla, quedant només dones, nenes, vells i adolescents.

A través de la novel·la, la pel·lícula ens parla de la incertesa de les societats sotmeses a conflictes que no han buscat però que els afecten, com és el cas de la guerra civil. Però també de com cada persona reacciona davant d'un fet específic.

Al mateix temps que el Sr. Pip envaeix les ments de la mainada, el professor anima la gent adulta a que transmeti els seus coneixements als joves. Coneixements de coses simples i quotidianes, de llegendes i de costums heretades, pretenent que el seu món no es deslligui dels seus ancestres. Introduint el món adult i tradicional, l'autor del film mostra l'enfrontament entre la religió i la literatura, entre el poder de la imaginació i el poder de la por.

Activitat 1. La història de la història

Material: Mapa del món, accés a internet

És important que abans de veure la pel·lícula l'alumnat conegui el conflicte de la mina de Panguna i la guerra de Bougainville. Per tal de facilitar-vos-en la informació, al final de la guia teniu un resum del conflicte.

Activitats post-visionat

Activitat 1. Infants de guerra

Material: dibuixos

Els nens i nenes són especialment vulnerables durant els conflictes armats. Si bé el dret els protegeix, són reclutats per les forces armades i altres grups armats. Amb freqüència es veuen separats dels seus familiars o allunyats de les seves llars, i són víctimes de mutilacions, abús sexual i diferents formes d'explotació. A la pel·lícula veiem com s'inicia la guerra a l'illa de Bougainville, amb imatges de violència contra la població civil i joves que s'allisten al combat.

Desenvolupament:

Part 1) Demanem als nois i noies que dibuixin una escena quotidiana de la seva vida. Mostrem als infants els dibuixos reals de les nenes i nens que han

estat o estant patint la violència de la guerra. (en l'Annex 2 us en facilitem alguns, podeu localitzar-ne més a Internet).

Col·loquem o projectem els dibuixos en un lloc visible per a tothom alternant el que ha fet l'alumnat i els que tenim dels infants de guerra. No cal parlar de diferències sinó d'allò que ens transmeten, de quines creiem que són les conseqüències per a la mainada que pateix o ha patit una guerra, dels abusos que pateixen, etc.

Part2.) En petits grups, buscar informació sobre infants de guerra o bé per internet. En aquest cas seria buscar testimonis i mostrar-los a la plenària tot contextualitzant el país, conflicte i temps. O bé, si existeix la possibilitat, localitzar testimonis reals de la Guerra Civil Espanyola i convidar-los a que vinguin al centre a parlar-nos de la seva infància durant la guerra.

Activitat 2. El poder de l'imaginari

Ferits, maltractats, detinguts, segrestats, violats o assassinats, reclutats, privats d'aliments, aigua o habitatge, orfes o separats dels seus familiars: en temps de guerra els infants sempre han estat entre les víctimes més vulnerables, malgrat la seva força i la seva increïble capacitat d'adaptació.

Desenvolupament:

Obrir l'activitat amb aquesta pregunta: Quines estratègies utilitza la Matilda per adaptar-se a la nova situació? En quin sentit ajuda la imaginació a superar la violència, els traumes, les pors i les angoixes?

A continuació se'ls dona l'article (veure annex 3) que parla de com la imaginació ajuda a superar traumes i malsons. Es demana que el llegeixin individualment i que, en petits grups, construeixin de nou una nova història per tal de superar algun dels malsons o traumes que:

- Han vist a la pel·lícula
- Han escoltat o llegit dels testimonis de guerra en l'activitat anterior.

Acabem l'activitat escoltant les noves històries i contes que l'alumnat ha inventat a partir dels testimonis de guerra.

*Altres pel·lícules on els infants utilitzen la imaginació com a refugi i eina de superació: **Un puente hacia Terrabithia** de Gabor Csupo (any 2007 i 95 min de durada) i també al CeDRe en préstec gratuït.*

Activitat 3. Relacions de poder i la por

Si és possible separem els alumnes. Apaguem el llum i demanem silenci. Anem a explicar-los un conte i per tal que funcioni, cal que respectin el silenci i escoltin amb atenció.

Comença el conte:

“Tanqueu els ulls i imagineu que sortiu de la classe i camineu per una vorera molt llarga. Arribeu a una casa vella abandonada. Entreu a dins i pugeu per una escala bruta i empinada que acaba davant una porta entreoberta. Empenyeu la porta, que s’obre xerricant i recorreu amb la mirada l’interior d’una habitació fosca i buida.

1- De cop sou invadides per una estranya sensació. El vostre cos comença a tremolar i noteu com cada vegada us aneu fent més petits/es. Més i més petits fins que ja no arribeu ni a l’ampit de la finestra. Continueu disminuint fins que el sostre us sembla que és molt i molt alt, i està molt i molt lluny. Ara sou de la mida d’un llibre, i continueu empetitint.

2- Noteu que canvieu de forma. El vostre nas s’allarga cada vegada més i el vostre cos s’omple de pèl. En aquest moment esteu de quatre potes i compreneu que us heu transformat en ratolí.

3- Mireu al vostre voltant, des de la vostra situació de ratolí. Esteu asseguts en un extrem de l’habitació. Veieu com la porta es mou lleugerament.

4- Entra un gat. S’asseu i mira al seu voltant, molt lentament, amb aire indiferent. S’aixeca i avança tranquil·lament per l’habitació. Us quedeu immòbils, petrificades.

5- Sentiu els batecs del vostre cor que va molt després, la vostra respiració també s’accelera. Mireu el gat.

6- Ell acaba de veure-us i es dirigeix cap a vosaltres. Amb una mirada brillant i fixa s’aproxima lentament... molt lentament. Després es para davant vostra i

s'ajup. Què sentiu? Què podeu fer? En aquest precís instant, quines alternatives teniu? Què podeu fer?

(UN LLARG SILENCI)

7- Just en el moment en què el gat es disposa a llançar-se damunt vostre, el seu cos i el vostre comencen a tremolar. Sentiu que us torneu a transformar.

Aquest cop creixeu. El gat, sembla que es fa més petit i canvia de forma. Ara té la mateixa alçada que vosaltres... i encara és més petit, petit, petit...

8- El gat es transforma en ratolí i vosaltres us convertiu en gat... Com us sentiu ara que sou més grans? I ara que no esteu acorralades? Què us sembla el ratolí? Sabeu què sent el ratolí? I vosaltres, què sentiu ara? Decidiu què aneu a fer i feu-ho...

(UN LLARG SILENCI)

9- Com us sentiu ara?

10- Tot torna a començar. La metamorfosi. Creixeu més i més. Gairebé heu recuperat la vostra alçada i comenceu a transformar-vos en vosaltres mateixes/os. Sortiu de la casa abandonada, camineu pel carrer i entreu de nou a classe.

Obriu els ulls i mireu al vostre voltant.

Obrim els llums o aixequem les persianes i comencem a parlar de què han experimentat durant la lectura del conte. Cal reflexionar sobre què es el que passa en les relacions quan una persona es troba en situació de superioritat.

S'analitza la relació que hi ha entre la força i la por. Què han sentit en cada cas? Quan han tingut el poder del gat, com han imaginat que actuaven? Han marxat? Han atacat o venjat el gat que els havia amenaçat?...

Quina relació té el que hem sentit i imaginat amb el comportament dels militars a l'illa de Bougainville?

Activitat 4. Imaginar per escapar... i tornar

La pel·lícula ens porta de la ficció de *Grans esperances* a la realitat de l'illa de Bougainville a través de la imaginació de la Matilda. A la pel·lícula ens diuen que hi ha dues coses que no podem deixar de perdre mai: la nostra ment i la nostra imaginació. Mostra com el poder de la imaginació ens ajuda a escapar per poder tornar a lloc i sobreviure. En aquesta activitat proposarem jugar a "despertar la nostra imaginació" fent l'exercici que fa la Matilda, imaginant que som algú altre.

Desenvolupament:

Demanem als nois i noies que agafin un paper en blanc i un bolígraf o retolador de punta fina.

Col·loquem les cadires en rotllana o en forma d'U per tal que tothom es vegi la cara i sigui més fàcil obrir el debat.

Comencem l'activitat demanant-los que pensin i imaginin sense límits, anem a jugar imaginant que som moltes coses i que caldrà que les dibuixin en el paper. No es tracta de fer un dibuix bonic, sinó un esbós senzill i ràpid.

Primera pregunta: Què seria jo si fos....? (una fruita, un animal, una paraula, un personatge famós, un objecte...).

Deixem entre un i tres minuts perquè pensin i esbossin el personatge o objecte. Un cop acabat el temps, mostrem a l'aula els dibuixos (de tots i cadascun dels participants) demanant-los que expliquin el perquè de l'elecció que han fet i relacionant el que han imaginat amb les característiques i qualitats de l'objecte, animal o personatge dibuixat.

La posada en comú ha de ser curta però respectant la participació de tot l'alumnat (5-7 min màxim). Un cop acabada la ronda es planteja una nova pregunta, es fa altre cop el dibuix i es posa en comú.

Segons el temps que es tingui es poden fer més o menys dibuixos. I es pot també deixar que sigui el mateix grup que decideixi quina pregunta fer al grup per tal d'imaginar-se diferents.

És molt important recalcar que totes les semblances i relacions han de ser sempre positives i no utilitzar mai crítiques negatives o defectes. L'exercici ha d'aconseguir que tots i cadascun dels nois i noies participants se sentin còmodes amb el grup i amb llibertat per dibuixar i esbossar el que sentin a cada pregunta formulada.

Activitat 5. Investiguem les novel·les

Material:

- pot-it o papers de colors i cel·lo
- Pissarra o paret gran
- Accés a internet.

Dividirem el grup en dos equips.

A un li demanarem que busqui informació sobre la novel·la (no la pel·lícula) *Mr. Pip*. A l'altre que en cerqui sobre la novel·la *Grans esperances*. Cal que cada equip conegui bé l'argument de la novel·la i, sobretot, els personatges principals i el Mr. Pip de cadascuna d'elles.

Un cop cada equip finalitza la seva "investigació", s'inicia un treball plenari:

Mitjançant portaveus i fent servir la tècnica que decideixi cada equip (lectura, explicació oral, presentació amb imatges, teatralització...) explica a l'altre l'argument de la novel·la i situa els personatges principals.

Imitant les tècniques d'investigació que coneixen per les pel·lícules policiaques, s'obre un panell general (pot ser a la pissarra) on s'aniran col·locant els diferents personatges de cada novel·la (els que considerem més rellevants) i s'aniran teixint relacions entre ells. (Es poden fer servir post-it amb els que cada equip i/o cada individu pot anar anotant el que creu rellevant del cas i sortir a enganxar-ho). L'objectiu és aconseguir un mapa conceptual que relacioni dues històries escrites per dues persones diferents i que ens parlen, entre d'altres coses, del mateix.

Un cop finalitzat el quadre conceptual, es fotografia i es guarda ja que servirà per entendre no només la pel·lícula en el sentit més abstracte sinó també dues èpoques i dos escriptors i el personatge de Mr. Pip. (si es creu convenient, es pot escoltar l'entrevista a Lloyd Jones sobre la novel·la que hi ha a l'annex).

Més informació relacionada i bibliografia

- Interessant anàlisi de la novel·la Mr Pip i el llibre de Charles Dickens

Grans esperances:

<http://revistadeletras.net/dickens-pip-un-puente-a-traves-del-tiempo-y-de-los-mares/>

- Resum del llibre de Charles Dickens *Grans esperances:*

<https://www.shmoop.com/grandes-esperanzas/resumen.html>

- Entrevista a l'autor del llibre Lloyd Jones (YT):

<https://www.youtube.com/watch?v=cCTZrEt81U>

- Informació sobre el conflicte de la mina de Bougainville:

https://ca.wikipedia.org/wiki/Regi%C3%B3n_Aut%C3%B3noma_de_Bougainville

- Localització de l'illa a google maps:

https://www.google.es/maps?q=Bougainville&rlz=1C1VASM_enES530ES530&um=1&ie=UTF-8&sa=X&ved=0ahUKEwjgdbfk7PWAhUD7BQKHxgAC_oQ_AUICygC

(En aquesta adreça web es pot veure la mina de Panguna en l'actualitat i altres paisatges que surten a la pel·lícula).

Unitat didàctica elaborada per: CeDRe de la Coordinadora d'ONG Solidàries.

Annexe

Annex 1

ACTIVITAT 1 pre-visionat: Contextualització al conflicte que apareix a la pel·lícula.

Bougainville és l'illa més gran de l'arxipèlag de les illes Salomón i pertany a l'estat de Papua Nova Guinea.

El 1967 el Govern de l'estat insular de Papua Nova Guinea, a Oceania, va autoritzar l'explotació de **la mina de Panguna** propietat de l'empresa CRA, una subsidiària de Cozinc Ric Negre, una gran companyia minera multinacional, que era accionista del 53% de la Bougainville Copper Ltd (BCL). El 1969, davant el nul guany i el gran cost mediambiental, va començar un fort moviment de rebuig a les operacions mineres. Tres anys després, les protestes s'havien convertit en immenses manifestacions i en mobilitzacions ciutadanes amplísimes, fins a tal punt que van obligar les autoritats locals a negociar. Va ser una negociació a moltes bandes entre molts sectors diversos i contraposats i amb molts interessos diferents: autoritats locals, moviments ecologistes, sectors empresarials, grups independentistes i representants del Govern australià. Finalment, es va arribar a un acord a finals de 1974.

Un any més tard, Bougainville aconseguia la independència respecte a Austràlia. I quinze dies més tard, ho feia Papua Nova Guinea.

No obstant això, no quedava clar si Bougainville era independent pel que fa a Papua Nova Guinea, fet que va provocar una guerra. I el conflicte entorn de la mina va seguir després d'ambdues independències.

Les negociacions entre el Govern local i els líders locals es van trencar, motivant la creació de la guerrilla coneguda com a Exèrcit Revolucionari de Bougainville (BRA, per les seves sigles en anglès), al 1988. Aquest moviment armat va realitzar operacions de sabotatge i accions terroristes, enfrontant-se amb les forces militars i policials papueses. Amb els seus actes de violència van aconseguir el tancament de la Mina de Panguna el maig de 1989.

Els atemptats de l'organització es van dirigir sobretot contra la BCL (la companyia minera). Un mes després del primer atac contra la mina, el Parlament papuès va declarar l'Estat d'Emergència i va abolir l'Estatut d'Autonomia a Bougainville.

El conflicte es va ampliar, intervenint l'Estat australià a favor del Govern papuès, enviant-li helicòpters militars i incentivant els joves australians a incorporar-se a les Forces Armades papúes.

Malgrat aconseguir frenar una important ofensiva rebel i del suport militar australià, les forces de l'Exèrcit papuès van demostrar una gran incompetència a l'hora de combatre la guerrilla del BRA. Això va motivar l'abandonament tàctic de Bougainville per part de l'exèrcit papuès i l'elaboració d'una nova estratègia consistent en el bloqueig absolut de l'illa, controlant totes les fonts de comunicació i enfrontant entre si les diferents ètnies de l'illa. No només va dividir i va enfrontar entre sí als rebels, sinó que es va recolzar en els ciutadans partidaris de la unió amb Papua, als quals va armar. Aquestes milícies

unionistes van ser anomenades *Resistència*. A més, les mesures repressives implantades per un BRA que s'havia fet l'amo i senyor de tota l'illa van alienar el suport de grups ètnics que anteriorment l'havien recolzat. El BRA va proclamar unilateralment des del seu Govern interí la independència de Bougainville, batejant al nou país com Megamui, nom aborígen.

Entre 1990 i 1994, les tropes papueses inicien la reconquesta de Bougainville, amb la complicitat d'Austràlia. Encara que aconseguixen algunes victòries que els porten a reconquerir ciutats, l'assalt a la mina de Panguna, que havia de culminar en victòria i portar al final de la guerra, resulta ser un desastre ja que els soldats hi van quedar atrapats i el seu comandant va morir intentant l'evacuació aèria. Aquest desastre militar tindrà greus conseqüències polítiques, com la caiguda del Primer Ministre papuès: Paias Wingti.

En substitució, és nomenat Julius Chan com a Primer Ministre. El primer que fa Chan és volar a Honiara, per reunir-se amb Sam Kauona, líder del BRA, per pactar un alto-el-foc immediat i poder salvar les seves tropes atrapades a la mina. El líder rebel accepta, tot i l'oposició dels seus subordinats i Chan promet noves negociacions, aquesta vegada d'igual a igual. Però la realitat és que a la primera oportunitat, el Govern papuès va trencar la seva promesa. A més, l'assassinat d'un dels comandants del BRA per militars papuesos durant una fracassada conferència de Pau afavorida per Austràlia a Arawa, capital de Bougainville, va acabar d'empitjorar el conflicte.

Durant l'any 95, es van succeir les conferències de Pau a Queensland (nord d'Austràlia), però al gener de l'any següent una delegació bouganvilenya va ser

emboscada i assassinada per militars papuesos. El Primer Ministre Chan i el BRA es van culpar mútuament del succeït.

Durant aquest mateix mes de gener, les tropes papueses duen a terme diverses matances al sud de la illa, amb la cobertura i complicitat del Govern australià que prohibeix als mitjans la divulgació d'aquests fets.

El BRA llança una ofensiva guerrillera que conquereix ràpidament diverses localitats amb les que gairebé aconsegueix la victòria. L'Exèrcit papuès llança una contraofensiva que serà derrotada al centre i sud de l'illa.

A Sidney, en vista de com es desenvolupen els esdeveniments, el nou Govern conservador, reconeix que la guerra està perduda pels seus aliats papuesos.

Per rematar la situació, l'any següent, 1.997, Amnistia Internacional es fa ressò de les matances comeses per l'Exèrcit papuès, ocultades fins aquell moment. També surt a la llum que el Primer Ministre papuès, Chang va contractar mercenaris britànics per entrenar les seves tropes, provocant l'indignació internacional i protestes al Regne Unit, Austràlia i Nova Zelanda.

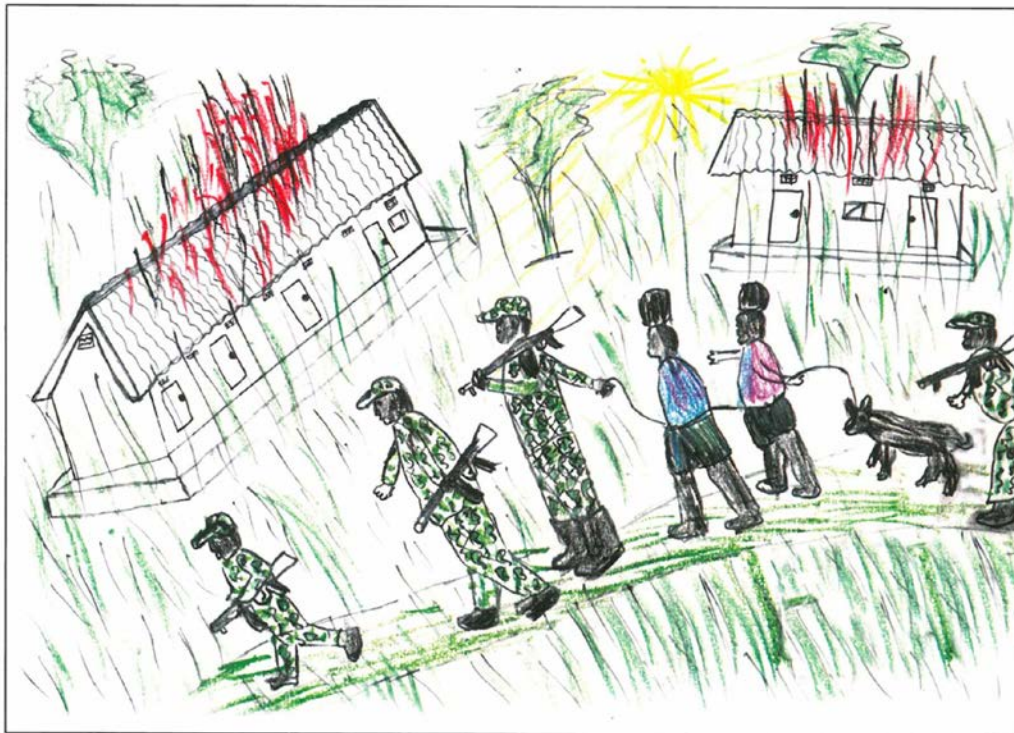
Arrel d'aquestes protestes, Chang és cada vegada més impopular i en les eleccions que se celebren al juny és derrotat. Mentre, el BRA conquereix el nord de l'illa.

Finalment, al 1998, es va aconseguir un acord de Pau definitiu i la violència va disminuir de manera gairebé total.

No serà fins el 15 de juny de 2.005, quan entra en vigor l'Estatut d'Autonomia per Bougainville, que inclou el Dret d'Autodeterminació per entre 10 i 15 anys després d'aquesta data.

Annex2

ACTIVITAT 1 post-visionat: Els infants i la guerra

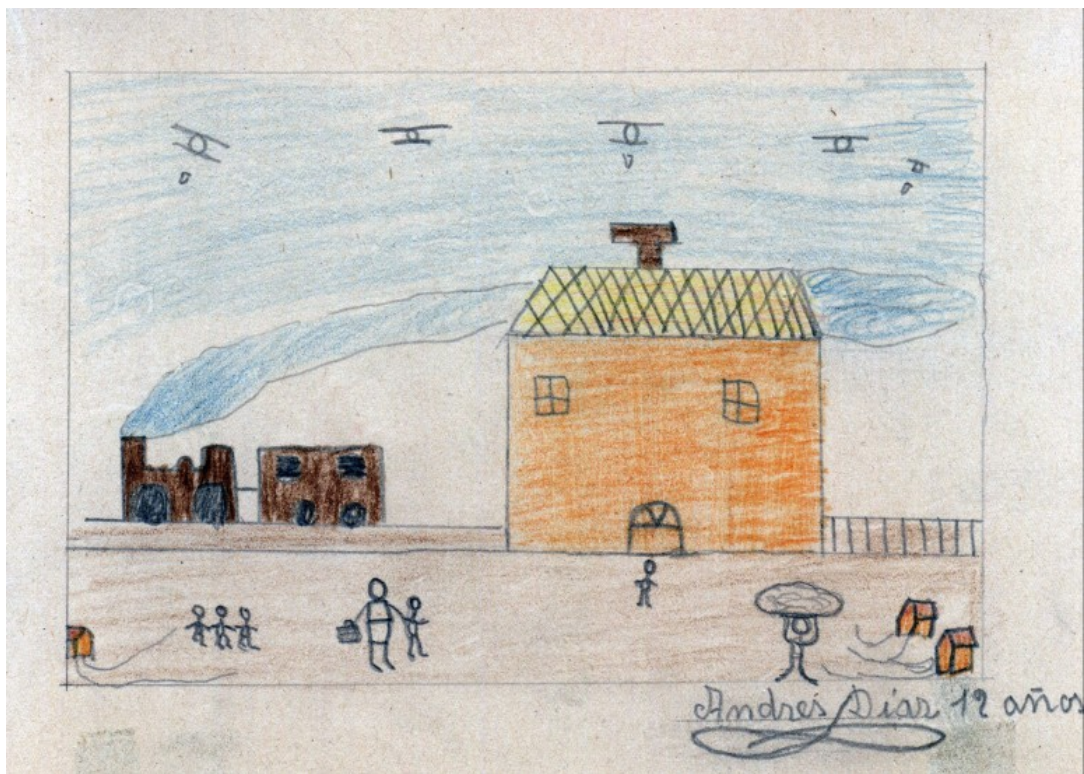
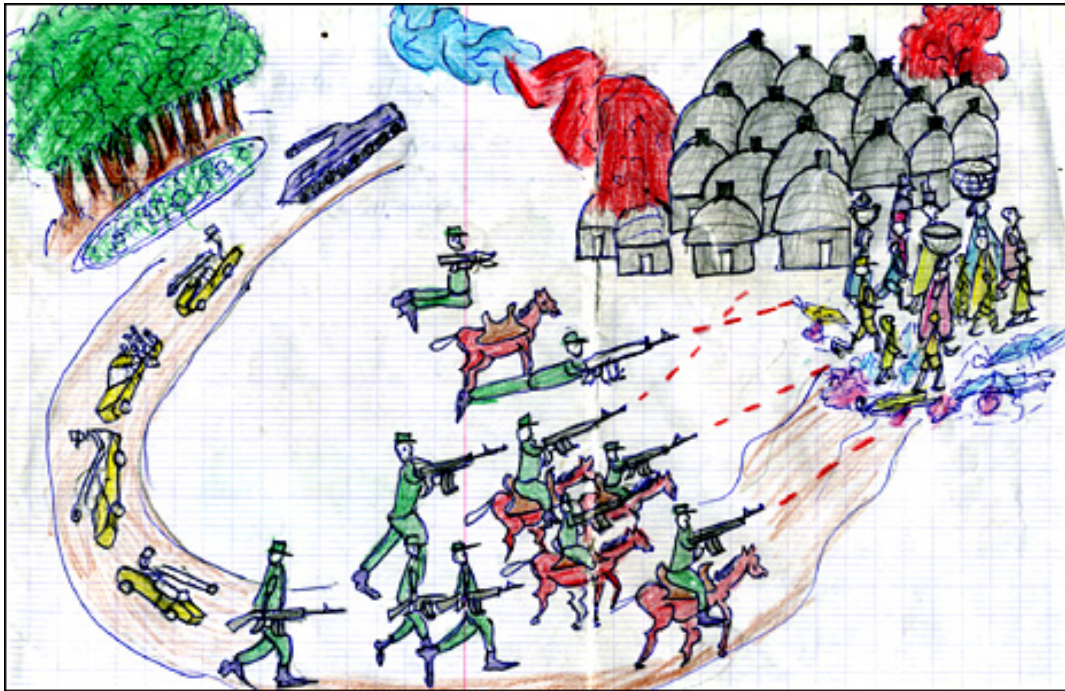

Francis, 13

Francis, 13

Annex3

ACTIVITAT 2 post-visionat: El poder de l'imaginari

TERAPIAS PARA SUPERAR EL TRAUMA

Las secuelas de la guerra se eliminan con la imaginación

ANGELA BOTO

Excombatientes de la guerra de Vietnam y víctimas de ataques que podían haber resultado mortales son algunos de los colectivos que ya se han beneficiado de las nuevas terapias psicológicas basadas en el uso de la imaginación para superar algunas de las secuelas del trauma.

“La imaginación es el principio de la creación. Imaginas lo que deseas, deseas lo que imaginas y al final, creas lo que deseas”. Cuando Bernad Shaw formuló esta afirmación no sabía que estaba describiendo una terapia cognitiva que se emplea con soldados que han participado en conflictos bélicos y con individuos que han sufrido otras situaciones traumáticas como agresiones violentas o abusos sexuales. Excombatientes de la guerra de Vietnam y víctimas de ataques que podían haber sido mortales son algunos de los colectivos que han podido comprobar que **el potente cerebro humano parece plegarse a la seducción de la imaginación**.

Cada vez son más los tratamientos psicológicos que emplean esta extraordinaria capacidad humana para eliminar las secuelas de la violencia. Con una dosis de voluntad y cierto toque de perseverancia, **las redes neuronales pueden ser reprogramadas para eliminar las pesadillas**, el estrés e incluso ‘insertar’ nuevos contenidos.

Todo el mundo tiene durante algún periodo de su vida sueños angustiosos. Algunos expertos consideran que estas experiencias forman parte de un proceso de curación emocional. Sin embargo, en muchas personas que han vivido de cerca una guerra, han sufrido abusos sexuales o han experimentado otro tipo de trauma, esta situación puede llegar a convertirse en la norma. Estos individuos repasan constantemente los acontecimientos y viven sumergidos en un sentimiento de amenaza permanente que les impide tener una existencia normal. Ir a la cama cada noche se convierte en un autentico drama, la tensión llega a límites insospechados anticipando lo que puede ocurrir en cuanto cierren los ojos. En estos casos, las pesadillas se convierten en un hábito que genera un

ADEMÁS ...

[Aumentan los casos de ansiedad en los hospitales de Bagdad](#)

[La guerra de Irak tendrá consecuencias catastróficas](#)

nuevo trauma y que viene a agravar el original. Muchos de estos sujetos llegan a desarrollar una patología denominada **trastorno por estrés posttraumático**.

Una de las estrategias que se emplea en la actualidad con estos pacientes es entrenarlos para que puedan convertir los horrores nocturnos en dulces historias a la medida. El método tiene el sugerente nombre de **terapia de ensayo en imaginación**. Y aquí es donde entra en juego la creación de la que hablaba Bernard Shaw. El paciente selecciona una de las pesadillas que le atormentan y como si de una adaptación cinematográfica se tratase, la rehace a su gusto. La condición es que después de los arreglos se haya convertido en una hermosa ensoñación.

Con el nuevo guión en la mano, el futuro soñador no sólo tiene que contar la historia en voz alta, sino que debe hacer el ensayo mental. Visualizar las nuevas escenas. «Se supone que los cambios que se introducen durante la vigilia tienen su equivalente en el sueño», asegura Pilar Martínez, una psicóloga de la Universidad de Granada que está trabajando con esta técnica. Barry Krakow, el experto en sueño que ha desarrollado esta técnica, asegura que practicando esta técnica varios minutos al día durante unas semanas o meses se pueden reducir e incluso, eliminar los malos sueños.

Este método nacido en el seno de la ciencia occidental moderna recuerda, sin embargo, a algunas prácticas orientales como el yoga o la meditación y a otras más recientes como la sofrología. Incluso algunas de las instrucciones que reciben los pacientes hacen pensar en las experiencias que el antropólogo mexicano Carlos Castaneda ha descrito durante sus contactos con el chamán yaqui Don Juan. Como parte del entrenamiento de la terapia de ensayo en imaginación, se incluyen **técnicas de respiración, métodos para parar el pensamiento, ejercicios de visualización** y estrategias para eliminar las ideas perturbadoras.

Pero la aplicación de esta imaginativa técnica no se restringe a los casos de pesadillas causadas por un trauma. Los malos sueños también se pueden originar como consecuencia de conflictos emocionales u otras experiencias vitales no violentas que, incluso, han podido pasar desapercibidas a nuestra consciencia. De hecho, dos profesoras de la facultad de psicología de la Universidad de Granada acaban de iniciar un programa dirigido a la comunidad universitaria de esa ciudad y a sus familiares en el que se les ofrece deshacerse de los malos sueños empleando este tratamiento cognitivo. Pilar Martínez, una de las responsables de este proyecto, asegura que es la primera vez que se aplica en España.

El objetivo del proyecto no es solamente la investigación de un fenómeno al que no se ha dado ninguna importancia, sino dar una respuesta a las personas que están sufriendo una tortura nocturna. Quizá todo el mundo debería tener presentes las palabras del escritor Truman Capote: « El que no imagina es como el que no suda; almacena veneno ».

Font: http://www.elmundo.es/elmundosalud/2003/03/20/salud_personal/1048156880.html

Annex4

ACTIVITAT 5 post-visionat: L'autor i la Novel·la. Informació bàsica

Mr. Pip és una novel·la escrita pel neozelandès Lloyd Jones, guanyador de nombrosos premis literaris. Aquesta novel·la concretament, va ser guanyadora del *Commonwealth Writers' Prize* al millor llibre al Sud-est asiàtic i Pacífic Sud va rebre també la *Montana Medal for Fiction or Poetry*, i va ser preseleccionada pel premi *Man Booker* l'any 2007. Novel·la guanyadora també del *Kiriyama Prize* per llibres sobre la conca asiàtica del Pacífic al 2008.

Al final de la guia s'adjunta una entrevista (en anglès) a l'autor on parla de la novel·la.

Lloyd té dos llibres més per a joves (publicats en castellà per Alfaguara):

1. **Wild boy:** Londres, 1841. Wild Boy és una bestiola rara amb el cos completament cobert de pèl a qui tots vénen a veure a la parada de monstres del circ. Encara que, des de la seva captivitat, ell també mira als seus visitants: és la seva única distracció. De fet, el noi ha desenvolupat unes tècniques d'observació i deducció pròpies del mateix Sherlock Holmes. Així que, quan és injustament acusat d'assassinat, Wild Boy es veu obligat a actuar. Per sort, no està sol: la desafiadora i atrevida Clarissa es convertirà en la perfecta companya en aquesta difícil recerca.
2. **Detectius imparables** és el segon volum de la sèrie protagonitzada per Wild Boy, un noi amb el cos completament cobert de pèl que ha desenvolupat unes tècniques d'observació i deducció dignes del mateix Sherlock Holmes. Un nou horror campa a pler per Londres: un enverinador que fa embogir a les seves víctimes i al que anomenen: Terror Negre. Quan Marcus es converteix en la seva última víctima, Wild Boy i Clarissa intentaran resoldre el cas, endinsant-se en palaus i grans luxes dels barris més rics de la ciutat.